

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. augusztus 1.
(csütörtök)**

Szepesy László

HALLGASS AZ ÚR ELŐTT!

Énekek: 685; 50,1-3.6

Alapige: Sofóniás 1,7a

„Hallgass az Úr Isten orcája előtt, mert közel van az Úrnak napja...”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a mai nappal egy újabb hónapot kezdhettünk meg, és az is a Te kegyelmed, hogy még éltetsz bennünket, hogy még van kegyelmi idő Hozzád térni, hogy megőrzöl bennünket napról napra, nemcsak testileg, hanem hitben, Benned való bizalomban és reménységben.

Urunk, számtalan a Te jótéteményed, és szeretnénk azt kérni – mivel Te látod, hogy milyen helyzetben állunk most itt Előtted –, amit az énekekben is kértünk, hogy valóban „ne szóljon igéd hiába”. Te látod azt, hogyha öröm van az életünkben. Szeretnénk, hogyha igéd figyelmeztetne arra, hogy Neked adjunk ezért hálát. Te látod azt, hogy ha valamit nem értünk, vagy éppen döntés előtt állunk. Szeretnénk, hogyha vezettetést csak Nálad keresnénk, és Tőled remélnénk. Azt is látod, hogyha szeretteink életveszélyben vannak kórházban, betegágyon. Kérünk, hogy kegyelmesen legyél ott velük, könyörülj rajtuk és könyörülj rajtuk is, add a Te békességedet nekünk, hogy életünk ideje a Te kezedben van, és Tetőled van minden egyes újabb nap. Könyörgünk azért is, hogyha éppen valami harag van a szívünkben, vagy éppen valami bűn győz le bennünket, akkor is Eléd tudjunk jönni, Eléd letenni ezeket, és Tőled kérni szabadítást és szabadulást.

Urunk, igédnek annyiféle munkája lehetséges a szívben, hogy fel se tudjuk azt sorolni. De megígérted azt nekünk a Bibliában, hogy sose tér Hozzád vissza dolgavégezetlenül, úgy, mint az eső és a csapadék, megöntözi a földet és termővé teszi azt, ugyanígy teszi igéd is a mi szívünket olyanná, amilyenné Te akarod.

Kérünk, hogy valóban dicsőítsd meg így magadat ma este is közöttünk, hirdettesd a Te élő, megelevenítő, életeteket, szíveket formáló igédet, és kérjük, hogy ne csak megváltoztasson minket, hanem indítson neved őszinte imáadására, magasztalására, olyan hálára, amely Jézus Krisztusban találja meg az igazi örömet, és a golgotai kereszten látja meg az igazi dicsőséget.

Kérjük, hogy így áldd meg ma esti alkalmunkat, kegyelmedből, szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Ha egy társaságban hallgatunk, és nem szólalunk meg, annak sokféle oka lehet. Lehet, hogy titkolózunk, vagy éppen makacsok vagyunk, vagy sértődöttek, vagy éppen zárkóztak. Vagy valamit nem tudunk, valami témáról szó van, és mi ahhoz nem tudunk hozzászólni, és lehet, hogy ezt a tudatlanságot akarjuk palástolni a hallgatásunkkal. Vagy éppen félünk valakitől, és nem merünk az ő jelenlétében megszólalni. Vagy éppen türelmesek próbálunk maradni, lenne gondolatunk, de érezzük, hogy jobb lenne, ha nem hangozna el, és inkább hallgatunk, csendben maradunk, küzdünk magunkkal. Vagy éppen azért hallgatunk, mert másokra akarunk odafigyelni, nem akarjuk félbeszakítani a másik mondanivalóját, mert érdekel az, amiről beszél. Sokféle oka lehet annak, hogy miért hallgatunk, de akármi is legyen hallgatásunk oka, minden ilyen helyzetben közös az, hogy saját elhatározásunkból nem akarunk megszólalni. Mert valljuk be őszintén, azt senki sem szereti, ha másvalaki hallgatást parancsol neki, és azért kellene hallgatni, mert valaki azt mondta. Ilyen helyzetben gyakran előfordul, hogy csak azért is megszólalunk, csak azért is megmondjuk, mi a véleményünk, hogy a másik megtudja, nehogy már ő döntse el, hogy beszélhetünk-e vagy sem. Ma a szólásszabadság, a szabad véleménynyilvánítás korát éljük, és sértően hangzik, különösen nekünk, felnőtteknek, ha valaki hallgatásra szólít fel minket. Úgy érezzük, hogy senkinek sincs joga magát fölénk helyezve korlátozni minket gondolataink, érzéseink, vágyaink szóbeli kifejezésében. Senki ne akarjon minket csendre inteni. Azt elfogadjuk, hogy vannak helyzetek, amikor illik hallgatni (például mások imádságába nem illik közbeszólni, vagy színházban előadás, moziban filmvetítés alatt nem illik hangoskodni), de ezekkel is azért értünk egyet, mert mi is úgy gondoljuk, hogy az helyes. Ott van mindig az Én. Azt viszont nehezen viseli lázongó lelkünk, ha valaki hallgatásra szólít fel minket.

Márpedig alapigénk pont egy ilyen felszólítást tartalmaz: „*hallgass az Úr Isten orcája előtt...*” Miért ez a szigorúnak tűnő hangnem? Miért kell erre felszólítania minket Istennek? És mikor kell hallgatni Isten előtt? Mindig? Természetesen nem, mert hogyha ezt a parancsot minden egyes pillanatra és helyzetre vonatkoztatnánk, akkor az azt jelentené, hogy sohasem imádkozhatnánk, tehát mindig hallgatnunk kellene, sohasem szólalhatnánk meg Isten jelenlétében. Pont ezért, hogy elkerüljük az ilyen téves értelmezéseket, meg kell értenünk előbb azt a helyzetet, amiben elhangzott ez a felszólítás, meg kell értenünk azt, hogy negatív módon Isten mit akar megtiltani nekünk ez által a felszólítás által, hogy „*hallgass az Úr Isten orcája előtt*”, és pozitíve mire szólít fel, és bátorít minket.

Mikor hangzik el ez a felszólítás Sofóniás próféta szájából? Azután, hogy Isten a prófétán keresztül olyan ítéletet hirdetett meg Jeruzsálemben a város és Júda felett, aminek bekövetkezte biztos és elkerülhetetlen volt. A próféta kihirdette Isten üzenetét, arra a nép adott valamiféle választ, és utána hangzik el: „*hallgass az Úr Isten orcája előtt...*” Mi volt az emberek reakciója az ítélethirdetésre? Egyrészt az, hogy közömbösen csak legyintettek a kezükkel, és nem hitték el, amit a próféta mond. Vagy azért, mert nem hittek eleve Istenben és más bálványokat imádtak, és ezért nekik semmit sem jelentett, amit Isten embere mond; vagy azért, mert csak úgy a maguk módján hittek Istenben, és nem törődtek igazán az Ő akaratával. Úgysem lesz ebből semmi – mondták –, biztonságban vagyunk, nem kell félnünk holmi ítélettől, nem kell hallgatni erre a buzgó vallásos Sofóniásra. Csupán emberi beszéd az, amit hirdet, semmi köze Istenhez. Másrészt voltak olyanok is, akik megharagudtak a hir-

detett ítélet miatt. Mert sokan nem szeretik az ítélethirdetést, mindig csak a pozitívumokról, mindig csak a szeretetről kell beszélni szerintük, arról nem, amit az Úr mond, hirdet, hanem csak a szeretet. Az ilyen emberek nem csupán ellentmondtak a prófétai szónak, hanem igyekeztek azt meg is cáfolni, hogy mások se higgyék el. Hasonlókat mondhattak, hogy miért kell ijesztgetni a népet holmi ítélettel, miért hazudozol összevissza, hiszen Isten a szeretet Istene, Ő mindent megbocsát, az Úr temploma örökké állni fog. Milyen ravasz megközelítés, nem? Mert mindezek igazak, de mégis az Úrtól való volt az ítélethirdetés is. Ilyeneket mondtak még, hogy lehetetlen, hogy elpusztuljanak Jeruzsálem oltárai, az áldozatbemutatásnak örökké folytatódnia kell. (Aztán az ilyen emberek nagyot csalódtak, amikor Isten elpusztította mind Jeruzsálemet, mind a templomot a babiloni sereg által.) Aztán voltak olyanok is, akik eleve meg se hallgatták a prófétát, még mielőtt kinyitotta volna a száját, már nem érdekelte őket az, amit mondani akar. Ó, ő fog beszélni, ugyan már, hagyjuk! Egyszerűen vagy otthagyták a prófétát, hátat fordítottak neki, vagy csak úgy hallgatták, amit mond, de nem figyeltek arra, nem figyeltek a szavakra, mert máshol jártak a gondolataik. Ó, ha ő mondja, akkor nem annyira lényeges az! Egy mondatot se tudtak volna visszamondani az elhangzottakból.

Nem ritka eset az, hogy Isten ítéletet hirdető igéjét így fogadja az ember. Sofóniás kortársának, Jeremiás prófétának is ezzel kellett szembesülnie, és ő ugyancsak ezzel a felszólítással él, amivel Sofóniás is. Ezt olvassuk: *„Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott!”* (Jeremiás 13,15) Jeremiás is ítéletet hirdetett a nép ellen, egyszerre hirdette azt a két próféta. Miért, mi miatt? Azt olvassuk ugyanebben a fejezetben Jeremiásnál: *„Így rohasztom meg a Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. Ez a gonosz nép, amely nem akar hallgatni az én beszédeimre, amely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv, amely egészen hasznavehetetlen”* (Jeremiás 13,9b-10). Egy egyszerű ruhakelléssel, egy övvel példálózott Isten, amely megrothadt. És mit mond Isten, amikor Jeremiás által ítéletet hirdet, milyen lesz az ítélet? Ugyanazt, amit Sofóniás által: elkerülhetetlen. Ezt olvassuk a figyelmeztetést megelőzően a 14. versben: *„Azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket!”*. Azt mondta, hogy Jeruzsálem pusztulása elvégeztetett. Hogy fogadta Jeremiás ítélethirdetését a nép? Ugyanúgy, mint Sofóniás prófétáét is: megvetéssel, hitetlenséggel, haraggal. Mit fedett meg Isten Jeremiáson keresztül a népben, amikor azt mondta, hogy *„hallgassatok és figyelmezzetek”*? Azt fedte meg az Úr, hogy a nép nem figyelt oda az Ő igéjére, az odafigyelés hiányát, Isten igéjének elutasítását, az átadott prófétai üzenet lenézését, megvetését, az ige embernek való tulajdonítását, hogy az csak emberi beszéd, s nem isteni üzenet. Isten ugyanannak a népnek két prófétáján keresztül is több ízben ítéletet hirdetett, és minden alkalommal a nép ugyanúgy fogadta azt, és ugyanúgy meg kellett feddenie őket, és még ez sem volt elég. A kemény szív keményebb hangnemet kíván. Isten ezért szól ilyen radikálisan, hogy *„hallgass az Úr Isten orcája előtt”*, hallgass, te ellenkező ember, aki elutasítod Isten igéjét és ítéletét.

Miután most már értjük azt a helyzetet, amiben elhangzott ez a felszólítás, most azt kell megnéznünk, mit üzen Isten nekünk az által, hogy hallgatásra szólít fel minket is. Röviden beszélnünk kell arról, hogy negatíve milyen bűnökre hívja fel a figyelmünket a hallgatás megparancsolása által, és pozitíve mit parancsol nekünk.

HALLGASS AZ ÚR ELŐTT!

Az egyik komoly bűn, amire felhívja a figyelmünket Isten, az a kevélység. Jeremiás próféta konkrétan ki is mondja a 13. fejezetben, hogy Júda és Jeruzsálem kevélységét bünteti meg az Úr. Mi a kevélység? Az, hogy magunkat mások fölé helyezzük, különbnek, ebből fakadóan többnek gondoljuk magunkat a másiknál, mint akik valójában, ténylegesen vagyunk. És ebből következik az, hogy a kevély ember lenézően, lekezelően bánik a másikkal. A kevélység az alázat hiánya. Istennel szemben is tudunk kevélyek lenni, nem csak egymással szemben, mégpedig úgy, hogy azt, amit mond, azaz igéjét hagyjuk csak úgy elmenni a fülünk mellett, megvetjük az igét, és nem hisszük el. Isten minden igéjére nézve igaz ez, akár kegyelmet, akár ítéletet hirdet benne az Úr. De hadd fogalmazzak így, hogy amikor ítéletet hirdet, akkor még inkább lelepleződik bennünk az alázat hiánya. Miért? Ugyanis Isten jelenlétében, még ha kegyelmet is hirdet nekünk, akkor is alázatosoknak kellene lennünk. Mi ugyanis porszemek vagyunk, Ő pedig az élő Isten, és Ő szól hozzánk; mi teremtmények, Ő pedig a mi Teremtőnk, tehát ha még kegyelmet is hirdet, valami örömhírt, azt is alázattal kellene fogadnunk, hogy Isten méltóztatott szóba állni velünk. De amikor Isten ítéletet hirdet, akkor még inkább megmutatja az Ő hatalmát, fenségét és dicsőségét, ami előtt még inkább meg kellene hajolnunk, és porba kellene hullanunk. Ha ítéletet hallunk, még inkább eszünkbe kellene jutnia annak, hogy ki vagyok én az élő Istenhez képest. Ugyanis az ítéletben Isten emlékeztet minket arra, hogy mi bűnösök vagyunk, Ő pedig a mi igaz Bíránk, aki sose téved; hogy mi lázadók vagyunk, Ő pedig a világmindenség, minden nép Királya; mi erőtlenek vagyunk, akik nem tudunk a kísértésnek ellenállni, ezért követünk el bűnt, Ő pedig végtelen hatalommal hajtja végre ítéletét úgy, hogy a még Benne nem hívó népeket is fel tudja használni ítélete végrehajtásához, mint a babiloni népet. Az ítélet meghirdetése nem csupán Isten haragját jelenti ki nekünk, amitől rettegnünk kellene, hanem mindennél jobban megmutatja nekünk Isten fenséges hatalmát és erejét is.

Az Ószövetség számtalan alkalommal természeti képekben, katasztrófákban fejezi ki Isten haragjának és hatalmának nagyságát az ítéletben. Ilyen képekkel szoktunk találkozni az Ószövetségben: *„Hosszútűró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő.”* – Milyen hatalmas Ő! Milyen csodálatos kép: ha az ember lép, az út pora verődik fel, ha az Úr lép egyet, a felhő. – *„Megfeddi a tengert, és kiapasztja azt, és minden folyamat kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad.”* – A legtermékenyebb földek voltak Izráelben. – *„A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, ami rajta él. Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki búsulásának tüzét? Heve szétfolyik, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle”* (Náhum 1,3-6). Milyen hatalmas Úr Ő! Mindezeket hallva semminek kellene magunkat éreznünk, meg kellene magunkat aláznunk Isten előtt, de nem ez történik. A félelmetes Úr ítéletet hirdet, és azt könnyedén semmibe vesszük, nem törődünk vele. A mindenható Isten testet ölt, eljön Jézus Krisztusban, kegyelmét kínálja fel nekünk, és az ember elutasítja Őt, és akkor meghirdeti Jeruzsálem pusztulását és az ítélet napját, hogy amikor Ő visszajön, akkor szét fogja választani a juhokat a kecskéktől, meghirdeti az ítéletnek, a haragnak a napját, és az ember megveti Őt, és halálra adja, megfeszíti a kereszten. Halljuk mi is az ítélet napjáról szóló hírt, ismerjük mi is jól, és mégis nem törődünk vele. Micsoda kevélység ez részünkről, hogy Isten ítéletét csak így félresöpörjük. Ne mondjuk azt, hogy ma már nincsenek ilyen ítéletek meghirdetve, nincs próféta, aki

kiáll, és azt mondja, Jeruzsálem elpusztul. Lehet, hogy ma az Úr nem jelenti ki, hogy Budapestnek vége, ne is legyen, de attól még Ő az az Úr, aki több száz évvel ezelőtt végrehajtotta és meghirdette ezt az ítéletet Jeruzsálem felett, és népét megbüntette bűnei miatt, nem hasonló módon cselekszik ma is? Isten változhatatlan. Nem hasonló módon alakítja ma is a történelmet, mint ahogyan régen? Vagy nem hisszük, hogy eljön az Úrnak, az ítéletnek napja, amikor mindenki számot ad tetteiért és életéért? Ha így gondoljuk, akkor mi is beállunk a sorba azok közé, akik ellenkeztek a prófétaikkal, akkor mi sem hisszük el azt, amit az Úr Jézus Krisztus mondott visszajövetelével kapcsolatban! Ha Isten ítélethirdetése után a helyeslésen, bűnbánaton és alázaton kívül bármi mást teszünk, mondunk, azzal ellenkezünk az Úrral. Ezért szólítja fel a kevélyeket Isten, hogy „*hallgassatok az Úr Isten orcája előtt*”. Azért kell hallgatni, mert minden ellenkezés az Úr igéjével, vagy éppen az ítéletnek csak az elhallgatása, az evangélium egyoldalú hirdetése, hogy csak a szeretetet hirdetjük, az már hamis, az már hazugság, az már ellene mondás Isten teljes igéjének, ami arról beszél, hogy a kereszt számunkra a reménység, a megmenekülés egyetlen útja, a kegyelem jelképe, de egyben az isteni haragnak és ítéletnek a helyszíne. És akinek az ítélete nem ott történt meg, akinek a bűneit Krisztus nem vállalta magára, és nem hisz Őbenne, arra ugyanaz az ítélet vár, mint ami ott megmutatkozott. Olyan kevélység ez, hogyha ezt nem hisszük el, amely során ellent merünk mondani az élő és igaz Istennek, aki nem tud hazudni.

Isten tehát ezzel a felszólításával el akar hallgattatni bennünket és bennünk minden ellenkezést, amely ítélete ellen támad szívünkben. Le akar rombolni bennünk – azáltal, hogy azt mondja, hogy „*hallgass az Úr Isten orcája előtt*” –, minden túlzott önbizalmat, amikor magunkban reménykedünk, nem Krisztusban csupán. Le akarja rombolni bennünk a jóságunkról alkotott téves elképzelést, minden hamis biztonságérzetet, hogy velem úgyse fog ez megtörténni, és le akar rombolni minden tévtanítást, hogy Istent kicsinynek gondoljuk, aki nem bünteti meg a bűnt soha. Minden olyan gondolatot, hitelenséget, amely ellent mond annak, hogy egyszer eljön az Úrnak napja, Isten el akar hallgattatni, ezért mondja: hallgass. Nem a hívőnek mondja, hanem az ellenkezőnek, aki ellenkezik az Igével. Mindez pedig természetesen azt is jelenti, hogy Isten azt várja tőlünk, hogy inkább Neki, az Ő szavának, igéjének higgyünk, mintsem szívünk bármiféle gondolatának, ami annak ellent mond. Mert Ő sosem hazudik, és nem másítja meg kijelentett akaratát és ítéleteit.

Továbbá – másodszor – a hallgatás felszólítás azt is jelenti, Testvérek, hogy vedd észre, hogy amikor Isten embere kijelenti az Úr akaratát (de csak akkor, amikor arról beszél, nem a saját ötleteiről prédikál, hanem az Úr igéit hirdeti), és te ellent mondasz neki, akkor nem az emberrel szállsz szembe, hanem magával az élő Istennel. Mert Ő az, aki jelen van Igéje és Szentleke által, és Ővele vitatkozol, nem az emberrel. A próféta Isten nevében parancsolta az Istennel ellenkezőknek, hogy hallgassanak. Miért? Mert az ellenkezés során nem vették észre, hogy az Úr jelen van, hogy az Ő orcája előtt állnak, az Ő jelenlétében vitatkoznak azzal, amit Ő üzen. Isten jelenlétének az ítélet meghirdetésekor hatással kellene lennie ránk, ha hisszük, hogy Isten jelen van, és én ezt megláthatom, akkor én nem kezelhetem továbbra is az elhangzottakat akárhogyan. (Erről már korábban beszéltem, hogy az ítéletben Isten jobban megmutatja az Ő hatalmát és erejét.) Ha mi Isten jelenlétét közömbösen fogadjuk, ha nincs ránk hatással, akkor Őt nem látjuk meg a hit szemével. Akkor az ítélet kérdését egyszerű emberi kérdéssé degradáljuk. Azaz csak büntetést hirdető embe-

HALLGASS AZ ÚR ELŐTT!

reket látunk, és azt mondjuk, hogy ez az ember rosszindulatú, pesszimista, mindig csak az ítéletről beszél, és nem látjuk meg az őt küldő és mögötte álló élő Urat, aki megbízta őt üzenetének átadásával. Ha pedig nem vesszük észre Isten jelenlétét, akkor könnyebben hisszük azt, hogy a másik embernél mi bölcsőbbek, igazságosabbak vagyunk, és ellenkezhethünk úgy velük, ahogyan a prófétákkal is ellenkeztek kortársaik. Miért? Mert egy embernél könnyebb jobbnak lenni, és jobbnak gondolni magunkat, mintsem Istennel szemben. Ha degradáljuk a hirdetett ígét, egyszerű emberi gondolattá, azzal könnyebb ellenkezni, mert az ember bűnös, téved, nincs mindenben igaza. Csak az a „baj”, hogy Isten bűnös embereken keresztül hirdeti meg az Ő akaratát is. És ha mindent emberekhez kötünk, és semmit Őhozzá, akkor az Ő akaratát is visszautasítjuk. Amikor azt mondja az Úr, hogy *„hallgass az Úr Isten orcája előtt”*, akkor arra is rámutat, hogy Ő igazságosan ítél, azaz te nem vagy – és egyikünk sem – sem bölcsőbb, sem igazságosabb Őnál. Vele mi nem vitatkozhatunk, ha Ő ítéletet mond, az úgy igazságos. Én nem mondhatom, hogy miért, Uram? Ő nálunk bölcsőbb, hatalmasabb, igazságosabb.

Úgy van ez, mint Jób esetében is volt. Tudjuk jól mennyi szenvedésen, megpróbáltatáson ment keresztül. Barátai próbálták vele vitatkozni, valami bűnt ráhúzni, nem sikerült, és akkor megjelenik neki az Úr, és Isten előtt Jób megalázta magát. Ezt olvassuk: *„Aki pert kezd a Mindenhatóval, cáfolja meg, és aki az Istennel feddődik, feleljen néki! És szóla Jób az Úrnak, és monda: íme, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!”* (Jób 39,35-38) Hasonló módon mi is Isten ítéleteire csak Benne bízó nyugalommal, csendes, alázatos szívvel és nevének dicsőítésével felelhetnénk, és jó lenne ezt Jóbtól eltanulnunk. Uram, én semmi vagyok. Te ítéletet hirdettél, meghaladja az én felfogóképességemet, azt tudom, hogy igazságos, bölcs és mindenható vagy. Segíts így elfogadnom a Te ítéleteidet.

Láttuk tehát, hogy Isten a hallgass felszólítással bennünk akar változást véghezvinni, hogy a kevélység helyett az alázat legyen bennünk, hogy lássuk meg – másodszor – az Ő jelenlétét és hatalmát az Ő szava elhangzásakor is. Harmadszor a hallgatásra való felszólítással az ítélet bizonyossága felől is meg akar minket erősíteni. Mert valljuk be, hajlamosak vagyunk rá, hogy a sok ellentmondó, hitetlen vélemény hatására elbizonytalanodjunk az Ige igazsága felől, Isten Igéjének igazában megingunk, abban, hogy az valóban be fog-e teljesedni. És valljuk be, néha nem kell ellentmondó vélemény se, elég csak, ha hosszú időt kell várni a beteljesedésig, már akkor megingunk. Ezért Isten, hogy ítéletének bizonyossága felől megerősítsen minket, el akarja hallgattatni azokat, akik próbálják még a hívőket is eltéríteni az Ő igéjében való hittől. Ezért mondja a prófétán keresztül a folytatásban az Úr, *„Hallgass az Úr Isten orcája előtt, mert közel van az Úrnak napja...”* Ugyanis sokan Sofóniás kortársai közül azt mondták, hogy messze még az ítélet, békesség és jólét időszakát éljük, hazudik ez a Sofóniás, nem kell rá figyelni. Minden ember így gondolkozik Isten nélkül, mindannyiunkat kísért ez, azt hisszük, hogy még sok időnk van hátra, ezért még ráérünk fontos döntéseket hozni, nyugodtan halogathatjuk dolgainkat, mert még van idő. Halogathatjuk az Istennel való foglalkozást, halogathatjuk a halálunkra való készülést, halogathatjuk az Istenhez térést, a bűneinkkel való harcot, a bűnöknek való nemet mondást, a bűnök levetkőzését, azok megbánását, és még sorolhatnánk. Messze van még az ítélet. Igen sokan hirdetik ezt, és a saját szívünk is ezzel próbál becsapni bennünket. Ezzel szemben mondja az Úr: *„közel van az Úrnak nap-*

ja...” Azaz ne hidd, hogy valami távoli, homályos dolgról van szó, vagy valami bizonytalanról. Bizonyos dolog, amit az Úr az Igében meghirdet, azért, mert Ő mondta, és Ő fogja beteljesíteni, véghez vinni. És véghez is vitte. Jeremiás próféta életében eljött a babiloni sereg, és lerombolta nemcsak Jeruzsálemet, nemcsak Júda városait, hanem magát a templomot is, amiről a hamis próféták azt hirdették, hogy örökké állni fog. Nem úgy állt, ahogy ők azt elképzelték. „Hallgass az Úr Isten orcája előtt”, ne higgyed, hogy bizonytalan dolog, amit mond, mert hamar bekövetkezhet. Ne hagyd, hogy mások elbizonytalanítsanak téged ebben a bizonyosságodban. Bekövetkeznek Isten ítéletei.

„Hallgass az Úr Isten orcája előtt...” Ez a felszólítás nem a csend kedvéért hangzik el, hallgassatok, legyen egy kis csend, mert a csend olyan jó dolog. Napjainkban sokan népszerűsítik – még egyházunkban is –, hogy jó dolog teljesen csendben lenni, meditálni – ezt a kifejezést használják –, amikor az ember kikapcsolja az agyát, és nem gondol semmire. Itt semmi ilyesmiről nincs szó. Isten, amikor azt mondja, hogy „hallgass az Úr Isten orcája előtt...”, nem azért teszi, hogy aztán ne gondolj, és ne figyelj semmire. Annak a hallgatásnak, amit Ő parancsol, célja van: mégpedig az, hogy saját magad és gondolataid helyett Isten igéjére, az Ő szavára figyelj. Az Úr előtt kell hallgatni, mert Ő szól, mert Ő keres téged, mert Ő megszólít téged! És az sokkalta fontosabb, hogy azt hallgasd, amit Ő mond, mint amit legbelül hallasz: gondolataidat, vágyaidat, amit a szíved suttog belül! Hányszor kérjük imádságainkban arra az Urat, hogy hallgasson meg minket, és most fordítsuk egy kicsit a visszájára. Mi mennyit hallgatjuk Őt? Mennyire figyelünk arra, amit Ő mond? Nem csak hallgatni, meghallgatni: figyelni, átgondolni, elhinni, igazat adni neki. Ez az ige erre szólít fel minket, hogy hallgatásunkkal, figyelmünkkel is ismerjük el, hogy Ő az Úr! Amikor az ellenkezők vitatkoztak az Úr igéjével, nem pusztán azért mondja az Úr, hogy hallgass, hogy az ellenkezők csendben legyenek, hanem hogy figyelj az Úrra. Ő tud megszabadítani téged az ellenkezéstől.

„Hallgass az Úr Isten orcája előtt...” Azt a kérdést teszi fel tehát nekünk ez a felszólítás, hogy gondoljuk végig, mi személyesen mennyire szoktunk ellenkezni Isten igéjével, különösen is, amikor az ítéletről van szó? El tudjuk-e hallgattatni Isten ellen lázadó gondolatainkat azért, hogy Őrá figyeljünk? Ne azért, hogy csöndbe legyünk, hanem hogy Őrá figyeljünk. Van-e bennünk ilyen küzdelem az ige hallgatásáért? Meg tudjuk-e magunkat alázni az Úr előtt, amikor bűneinkről és azok ítéletéről beszél, vagy elkezdjük mentegetni magunkat, s nem hisszük, hogy annyira súlyosak vétkeink, mint ahogyan azt az Ige mondja? Bizonyosak vagyunk-e az Úr ítéletében és Igéjében, és annak eljövételében, hogy eljön egyszer az Úr napja? De az is kérdés, hogy a golgotai keresztet is ezzel az alázatos hallgatással figyeljük-e? Halljuk meg, hogy mit üzen a kereszt! Hogy Krisztus a mi bűneink miatt szenvedett, Isten ítéletét szenvedte el, és ezért van nekünk kegyelem. Hiszünk-e valóban, hogy Krisztus visszajövelekor az egész világmindenség ítélet alá fog esni? Ha igen, gondoljuk végig, milyen következményekkel jár ez. Az ismert keresztyén könyv, A zarándok útja ezzel kezdődik. A Keresztyén nevű férfi felismeri, hogy Romlás városában él, és közeledik az ítélet. És mi következik ebből rá nézve? Az, hogy nem maradhat meg abban az életében, el kell indulnia Isten útján, és másokat is figyelmeztetnie kell erre. Megváltozott-e már az életünk így? „Hallgass az Úr Isten orcája előtt, mert közel van az Úrnak napja...” Legyen ez az ige számunkra figyelmeztetésül, de egyben reménységül is, hogy amit az Úr ígér, az bizonyosan bekövetkezik! Szentlelke adjon nekünk alázatos, az Úr igéjére

HALLGASS AZ ÚR ELŐTT!

figyelő, azt elhívó, és annak ígéreteit őszintén váró szívet. És segítsen bennünket abban, hogy ne ellenkezzünk az Igével, hanem meg tudjuk magunkat alázni Őelőtte.

Imádkozzunk!

Szeretnénk, Urunk, őszinte szívvel leborulni Előtted, és megvallani azt, hogy senkik vagyunk, megvallani azt és átérezni teljesen, hogy pusztán porszemek vagyunk Hozzád képest, bűnösök vagyunk, akik felláztunk Ellened, és még ha új életben járunk is, naponként nem félünk Ellened vétkezni, sőt, gyakran Igédet hagyjuk a földre hullani, és minden következmény nélkül eleresztjük a fülünk mellett, nem változtatja meg szívünket. Szeretnénk igazán elismerni, hogy ilyenek vagyunk, de óemberünk kevélykedik bennünk, és mindig meg akar magának őrizni valami jószágot, valami érdemet, valami olyan tulajdonságot, ami miatt mégse kelljen elismerni, hogy teljesen menthetetlenek vagyunk Nélküled. Pedig ha lett volna más mód a megmentésünkre, azt kijelentetted volna nekünk. De nem volt, és ezért szeretetedből, kegyelmedből elküldted Krisztust, hogy az ítélet Őrajta teljesebben be a golgotai kereszten, pedig mi érdemeltük azt ki. Kérünk, add, hogy mindig alázattal fogadjuk ezt az örömhírt, és tudjunk egyedül ebben reménykedni. Ő megtette, ami üdvösségünkhöz szükséges. Utat nyitott nekünk a mennybe.

Urunk, kérünk, szabadíts meg bennünket kevély szívünktől, alázz meg bennünket akármilyen úton, hogy Neked igazat adhassunk, hogy egymást különbnek tarthassuk magunknál, és testvér a testvérré felnézzen, ne pedig le, ne csak a bűneit lássa meg, hanem azt az irgalmat és kegyelmet, amivel Te könyörültél rajta. Kérünk, segíts inkább a magunk bűneire nézni, Benned bízni, és Hozzád fordulni erőért az azok elleni harcra, hogy ne akaratod ellen, hanem bűneink ellen harcoljunk. Kérünk Téged, hogy így támogass bennünket a hitben, Szentlelked által segíts a bűnnel harcba szállni, és Benned bízni, hogy Te képes vagy megújítani bennünket, és egyszülött Fiaid képére formálni minket. Köszönjük, hogy ezt a reménységet adod nekünk.

Kérünk, add nekünk azt a nyugalmat, csendet, amelynek vágya, hogy ne a szív gondolatait, hanem a Te akaratodat hallja, és azt kövesse. Kérünk, hogy így vezess egyen-egyenként és gyülekezetként is bennünket, így újítsd meg, kérünk, egyházunkat, támogasd annak szolgálóit, igehirdetőit, -hallgatóit egyaránt. Munkáld meg, Urunk, és adj ébredést, megújulást népünknek.

Könyörgünk, hogy a Te Igéd erősítsen valóban minden helyzetben minket. Adjon erőt elhordozni szeretteinknek, akik betegek, a fájdalmat, amit ránk helyeztél, kegyelmed és irgalmad nagysága szerint adj gyógyulást. De ha más a Te akaratod, akkor Te készíts fel arra, hogy színed elé álljunk egykor, és kérünk, add, hogy ez számunkra reménység és örömmel teli várakozás hadd lehessen, és ne az ítélet napja, ne a félelem által meghatározott várakozás. Kérünk, hogy ebben segíts megerősödni minket.

Add, hogy hirdethessük mindenkinek körülöttünk, mint könyörültél rajtunk, de a keményszívűeknek is hadd hirdethessük, nem rosszindulattal, hanem szerető figyelmességgel, hogy eljön a Te napod, az ítélet napja, de most még van idő Hozzád térni. Kérünk, adj ehhez bátorságot, hitet, szeretetet nekünk.

És maradj velünk „*minden napon a világ végezetéig*”, ahogy megígérted, vagy addig a napig, amíg magad mellé veszel minket. Könyörgünk, addig is őrizd minket, vezess a hit útján, igéd legyen nekünk szövettékként utunkon, lábunk előtt.

Krisztusért kérünk, cselekedd ezt meg velünk kegyelmesen!

Ámen.